

LUTAK LARÉN KRYPTOMAN

[**Kryptoman** er en sammensætning af kryptologi og manipulation. Betegnelsen bruges om en ekspert i kryptologi, som også er drevet af trangen at manipulere sine omgivelser. Kryptologi er læren om at holde informationer hemmelige. Ordet er græsk. Kryptos betyder hemmelig, og -logi er 'læren om'. Kryptomaner, der lever i skjul, er de farligste individer i det digitale samfund. Kryptomaner er yderst intelligente, normafvigende og psykopatiske. Der findes i sagens natur ikke officielle opgørelser over antallet af kryptomaner, af hvor de befinder sig, af hvilke institutioner de har opnået kontrol over, eller hvilke magtressourcer de råder over.]

Kapitel 1 - Lyngby 5. juni

Aakil Ghosh følte sig denne fredag som en tilfreds mand. Han var netop fyldt 24 år og havde succes i Danmark. Det var ikke en oplevelse, som var mange andre med samme mørke hudfarve og knaldsorte øjne forundt i det lille, rige land. Han var inden afrejsen blevet advaret mod at tage imod stipendiet på det danske universitet. Du risikerer at blive ensom og skuffet, havde hans venner og lærere på universitetet i Chennai givet udtryk for. De havde fortalt om, hvordan andre var kommet slukørede tilbage efter ophold på universiteter i Europa, hvor der især i Nordeuropa hverken blev gjort det store for at inkludere de udenlandske studerende i det sociale liv eller i at sikre et højt akademisk niveau. De fleste studerende gik der som en bevidstløs forlængelse af deres tidligere 12-13 års skolegang, eller slet og ret fordi de ikke kunne finde på andet at fordrive tiden med.

-Du drømmer ikke om, hvor uambitiøse de europæiske studerende er, havde hans matematikprofessor spontant udbrudt, da Aakil havde fortalt om sin plan. Derefter havde professoren slået fast, at indiske ingeniører var langt højere kvalificeret end engelske, skandinaviske og tyske ingeniører efter endt uddannelse.

Aakil havde ikke kunnet forestille sig noget mere tillok-kende end et stipendium på et universitet med speciale i hans yndlingsemne. Han havde aldrig været i tvivl om, at han skulle til et vestligt land for at dygtiggøre sig inden for kryptologi.

Selvfølgelig helst USA, men det kunne komme senere. Han havde allerede i underskolen besluttet sig for, at han ville være blandt de absolut bedste i verden til at skabe sikre computer-systemer. Helt sikre, så ingen kunne bryde ind i dem.

-Jeg vil sørge for, at man ikke kan bryde ind i computere, erklærede Aakil, da han var 11 år og havde hørt sin mor og far beklage sig efter endnu et indbrud i deres lejlighed, hvor både moderens telefon og faderens pc med alle opfindelser og notater var blevet taget med af indbrudstyven. Hans nu afdøde forældre var blevet rørt over hans barnlige udbrud og betragtede det som et positivt karaktertræk, at han havde så fin indlevelsesevne.

For Aakil selv var det meget mere end det. Han havde besluttet sig for at blive lige så god, som han overhovedet kunne med de evner, han havde i forvejen og ved at tilegne sig al den viden, han kunne komme i besiddelse af. Måske kunne han blive den allerbedste med tiden, hvis han arbejdede hårdt og greb alle de chancer, der bød sig. Han var denne fredag eftermiddag fuldt ud bevidst om, at han ikke var nået i mål endnu. Der var ufatteligt meget mere at lære. Men fremtiden tegnede overmåde lys.

Opholdet i Danmark havde indtil nu kun varet i ti måneder. Han kunne derfor se frem til to år mere, inden stipendiet på tre år var gennemført. På den korte tid var han blevet medlem af den ubetinget dygtigste læsegruppe på universitetet, selv om ingen sagde den slags højt her. Det var ikke god tone i hans nye land. Her går man mere op i, at alle skal følges ad og sørge for, at alle bliver lige dygtige. Den største kvalitet er derfor at være en god kammerat og at hjælpe sine svagere medstuderende. Den del faldt Aakil helt naturligt, og derfor havde han fået en del venner, fordi han hellere end gerne gav sig tid til at hjælpe sine medstuderende med at løse opgaver. Der var endda nogle af pigerne, der også opsøgte hans hjælp, hvilket var en behagelig bonus.

I starten troede Aakil, at hans danske medstuderende spurgte ham til råds for at tjekke, om han var dygtig nok. Der gik dog ikke lang tid, før han opdagede, at temmelig mange havde brug for hjælp. De havde ikke de store kompetencer med i bagagen, inden de var startet på universitetet. En af pigerne havde til hans store overraskelse fortalt ham, at det faktisk ikke var så populært at studere på et teknisk universitet i Danmark. Alle hendes dygtige veninder fra gymnasiet med de høje karakterer havde søgt ind på de samfundsfaglige og humanistiske uddannelser. De ville studere statskundskab, kunsthistorie og kommunikation. Det havde han ikke helt forstået, for så vidt han var orienteret, var der ikke udsigt til job eller prestige med den slags uddannelser, men mere til arbejdsløshed. Det så dog ikke ud til at bekymre hverken hende, Aakil havde fået et godt øje til, eller de øvrige danske studerende. De var sært uambitiøse og sorgløse. Som om det at studere kun var noget, man gjorde for sjov. Men de var meget behagelige at være sammen med.

Dette gjaldt dog ikke hans egen læsegruppe. Den bestod af fem personer, og alle havde cirka lige store rundsave på albuerne, og var ret beset ikke udpræget behagelige at være sammen med. Hvor de andre studerende selv havde lov til frit at vælge, hvem de ville danne læsegruppe med, var det professor Valentin, der havde sammensat den gruppe, som Aakil deltog i. De var alle håndplukket.

Der var kun én dansker med. Alle de øvrige var som Aakil selv fra udlandet. En fra Nigeria, en fra USA, en fra Slovenien, han selv fra Indien og alibiet fra Danmark. Fokus var på hurtig kompetenceopbygning og indbyrdes konkurrence. Til gengæld virkede vejen banet for et ph.d.-stipendium for medlemmerne af denne gruppe. Et eksperiment af elitær karakter i et land, hvor Aakil hurtigt havde lært, at der ikke må blive for langt mellem dygtigst og dårligst.

Aakils følelse af tilfredshed skyldtes denne dag to forhold. Det ene var, at han i løbet af den seneste uge havde oplevet, hvad han selv opfattede som et fagligt gennembrud. Han havde udviklet en algoritme, som kunne skabe et nyt krypteringsniveau. Hvis hans logik holdt vand, kunne det muligvis udnyttes kommercielt i virkelighedens verden. Hans mentor havde lovet at kigge nærmere på det i næste uge, og han ville derefter selv vise det til sin gruppe for at få dem til at tjekke, om logikken var stringent.

De andre ville elske udfordringen, og alle ville arbejde dag og nat på at skyde det i sæk, og derefter skabe endnu bedre løsninger, som havde deres egne fingeraftryk tydeligere afsat. Det var den dynamik, han elskede. Det andet var, at han i aften skulle på date for første gang i sit 24 årige liv og så endda i et fremmed land. Han havde taget mod til sig og spurgt hende, om hun ville med på café og bagefter gå en tur ved Langelinie. Hun var yngre end Aakil, formentlig højst 21, måske blot 20, men hun virkede mere erfaren med at gå ud og havde et drilsk smil i de forunderlige og skønne lyse øjne, som ikke var så sjældne her, men stadig havde en magnetisk virkning på Aakil. Kunne man forestille sig noget mere mystisk og dragende end blå øjne, et smilende ansigt og flagrende lyst hår.

-Ja tak, det vil jeg da gerne. Jeg er vild med, at du er så genert, når du spørger, havde hun svaret, inden hun rendte hen til nogle af de få piger, der lige som hun havde valgt et teknisk studium, og derfor naturligt fandt sammen uden for undervisningen. Så kan vi altid finde ud af, om vi kan finde en fest bagefter, synes han, at hun havde tilføjet. Det kunne gå hen og blive en god aften.

Aakil vidste godt, at han ikke skulle lægge for meget i accepten, men han undte nu alligevel sig selv at juble indvendigt. Det kriblede i kroppen, mens han planlagde, hvordan han skulle fremstå i aften. Dog vidste han kun alt for godt, at han ville begå en kapitalbrøler, hvis han tog for pænt tøj på. Man

må endelig ikke gøre sig for meget til eller føre sig frem. Alt andet end et par jeans, en t-shirt og et par sneakers som alle de andre ville være at overdrive sin tekstile fremtoning, når man skulle ud med en skøn pige. At undgå overdressing var noget af det allerførste, Aakil havde tillært sig ved mødet med den danske kultur. Men der var da vel ikke nogen som kunne finde på at synes, at det var for meget at tage sig et varmt bad, inden man skiftede tøj. Det kunne man jo ikke se.

Aakil tog sig selv i at fløjte fornøjet, nærmest lidt fjolleglad, mens han fyldte badekarret med varmt vand og badesæbe. Han tog også et magasin med, så han kunne ligge og nyde livet, inden klokken nærmede sig 20. Hvem kunne vide, om hans liv ville blive tilføjet en helt ny dimension denne aften.

Tankerne kredsede om algoritmen, lyseblå øjne og andre mere ukendte fænomener, da han noterede sig, at en af de andre havde åbnet døren. Der var ingen, der låste dørene til deres værelse her. Man gik gerne direkte ind efter et enkelt dunk eller et let spark på døren. Nu ville en eller anden åbenbart have en fredagsøl eller låne noget. De andre havde hurtigt lært, at han var forsyningsdygtig i almindelige fornødenheder, og at han derfor kunne benyttes som en ekstra og billigere udgave af Seven Eleven, hvis man lige skulle bruge en cola eller en halv pose chips. Dog havde de fleste forstået, at han ikke var leveringsdygtig i mælk, hvilket mange til hans overraskelse skyllede i sig, som om de var børn eller kalve.

Han lå faktisk ret godt og orkede ikke at stå ud af det varme vand. Så han lå helt stille uden at give sig til kende. Han satte sig på, at vedkommende ville gå igen, når det viste sig, at han ikke var lige til at få øje på. Det lignede ham ikke at lade som ingenting, men dette var en særlig dag, så han tilgav sig selv sin asociale adfærd. Der var ingen, der råbte hans navn eller i øvrigt sagde noget. Så hans taktik var lykkedes. Han kunne roligt blive liggende og nyde livet lidt endnu.

Det var en fremmed følelse med det stramme greb om anklerne. Det kom som et lyn fra en klar himmel. Noget holdt fast om begge hans ankler på samme tid. Og så blev han i et snup-tag løftet op, som om han var en kylling, der skulle pacificeres med hovedet nedad. Var det en joke, som hans medkollegianere lavede med ham. Vidste de ikke, at han på den måde fik hovedet under vand, med mindre de løftede ham højere op? Var de allerede fulde og fjollede, eller var de ikke bevidste om, at det var ubehageligt at have hovedet under vand? Han måtte sige til det til dem, men fik vand i munden, da han prøvede at tale og begyndte at hoste, da vandet trængte ind i munden på ham.

Han bestemte sig for at forholde sig i ro. Han måtte holde vejret, så der ikke kom mere vand ind i ham. Så ville de lige om lidt slippe ham og begynde at grine og sige, at sådan går det, når man ligger nøgen for åben dør og enhver kan gå ind. Måske tog de også en video med iPad'en, så de kunne starte aftenen med en frisk offentliggørelse af deres generte og seksuelt uerfarne ven fra Indien. Han mærkede presset bag øjnene. Det tog til. Han kunne ikke høre nogen. Vidste ikke hvem de var. Han registrerede, at de ingenting sagde. Der var ingen jokes. Ingen grinte fjollet. Kun et ubønhørligt stramt greb og et anstrengt åndedræt fra den ukendte fare. Han var fikseret. Det var benene op og hovedet nedad. I vand. Det trængte ind i ham og fyldte ham, mens han forsøgte at holde vejret. Vandet voksede i styrke. Der kom mere ind i ham. Til der ikke kunne være mere. Hans hænder greb desperat efter kanten af badekarret. Han prøvede at løfte sig op, men han gled tilbage, sæben og den hårde, glatte emalje fornægtede ham livet. Han var nødt til at råbe dem op. I samme øjeblik han forsøgte det, var der ikke mere han kunne gøre. Det blev den sidste handling, som Aakil Ghosh foretog sig.

Han lod den slappe krop glide langsomt ned i badekarret, forsigtigt så der ikke plaskede for meget vand rundt i badeværelset. Han havde allerede brugt lidt for lang tid i Aakils lejlighed. Det værkede i hans arme efter den akavede position. Han rystede dem og masserede sine overarme for at få blodet til at løbe rundt og få musklerne til at slappe lidt af. De skulle bruges lige om lidt igen for at få arbejdet gjort færdigt. Kroppen skulle fjernes for nysgerrige og uvedkommende blikke. Sporene skulle slettes. Han kiggede sig rundt efter noget, han kunne transportere kroppen væk i. Han skulle tage meget fejl, hvis ikke Aakil havde en oversize kuffert et sted, sådan som de indiske studerende plejede at have deres ejendele med i, når de ankom til landet. Der var den; selvfølgelig stod den bag klædeskabet, brun og mønstret og velegnet til formålet.

Kapitel 2 - Dragerup 6. juni

Det havde været en god dag for Carl Otto Valentin, professor i kryptologi på Danmarks Teknologiske Universitet. Han havde umiddelbart efter dagens undervisning, og inden han kørte mod Vestsjælland for at besøge sin tvillingsøster, modtaget et opkald fra generalsekretæren i International Cryptology Association, der havde spurgt professor Valentin, om han ville overveje at holde hovedtalen ved kryptologi-konferencen i London i slutningen af juni. Det er stedet, hvor alle inden for krypto-communityet mødes for at skaffe sig gode kontakter, lægge grunden til en lang karriere og køre sig i stilling til givtige konsulentkontrakter. Carl Otto havde straks takket ja til tilbudet. Der var ingen grund til at spille kostbar ved at udbede sig betænkningstid, når alle og enhver var helt på det rene med, at det var den største ære, man kunne blive tildelt. Kryptering var blevet hot, et modefag. En samfundssag. Der var efterspørgsel på de bedste og mest effektive krypteringssystemer fra både myndigheder og virksomheder med behov for at beskytte egne data eller at kigge andre i kortene. Kunderne var købestærke. Så købestærke at penge slet ikke spillede nogen rolle.

Derfor var der mange fristelser for individer med en svag karakter. Det var dog Valentins erfaring, at det yderst sjældent var de moralsk anløbne, der var de teknologisk dygtigste. Når det lå i deres karakter, at de ville springe over, hvor gærdet var lavest, var de heller ikke vedholdende nok til at udvikle de sikreste og mest konsistente systemer. Carl Otto havde selv gennem en meget lang periode arbejdet på

at styrke sin position både med sit videnskabeligt baserede udviklingsarbejde på DTU og ved en ihærdig og charmerende indsats på de bonede conferencegulve, hvor fagfolk fra hele verden mødtes for at skabe de sikreste it-systemer gennem ubrydelig krypteringssoftware. Hvis han spillede sine kort rigtigt på London-konferencen, ville han komme endnu tættere på sin drøm om at blive anerkendt som verdens førende kryptotænder og udvikler af praktiske løsninger til sikring af data. Det ville give ham en plads i verdenshistorien. Han havde arbejdet for dette i snart to årtier. Benhårdt og med mange afsavn til følge.

Han vidste allerede, hvad hans indlæg skulle handle om, for inderst inde havde han været klar over, at det var realistisk med et opkald om hovedtalen. Han ville holde en tale, der placerede grundforskningen på DTU som en forudsætning for udviklingen af nye forbedrede algoritmer, der via kompetente videnskabsfolk kunne danne grundlaget for sikre it-systemer for både stater og virksomheder, og forhindre uvedkommende i at kigge ejerne af data over skulderen. Retten til at have egne data i fred var ikke blot den vigtigste menneskerettighed i det 21. århundrede, der fortjente at blive beskyttet for enhver pris, men var også en kilde til anerkendelse af klodens dygtigste mennesker. Carl Otto Valentin ville ved London-konferencen afslutte sin tale med at løfte en lille flig af sløret for den hidtil mest avancerede algoritme, sådan at alle vidste, hvor de skulle henvende sig, hvis de stod over for at skulle konsultere en krypteringsekspert. Derudover ville han, for at give sin tale et strejf af patos, indlejre en fortælling om sin globale studiegruppe af talentfulde unge it-ingeniører, der blev trænet af professor Valentin selv med det formål for øje at sprede bevidstheden om kryptering til alle markeder og alle typer af politiske systemer. Så ville der ikke være et øje tørt.

Carl Otto skridtede i strålende humør hen over parkeringspladsen ud for blok H, hvor IT-ingeniørerne holder til.

De studerende var matematiske begavelser fra store dele af verden, men ikke alle lige store sociale begavelser. It-nørder har tilsyneladende samme kendetegn, uanset hvor i verden de er født, og stadig flere af dem vælger at sætte kursen mod Danmarks Teknologiske Universitet i Lyngby for at udfolde deres talenter sammen med ligesindede. Det gjorde nu ikke så meget, at de sociale kompetencer ikke var veludviklede, for det betød, at de velvilligt brugte mange flere timer på at blive fagligt dygtige. Den største konkurrent var efterhånden blevet efterretningstjenesterne, der også havde brug for de it-begavede unge til at udføre praktisk efterforskningsarbejde på nettet. Så de af hans studerende, der evnede at snøre deres egne sko og kunne huske at møde op på et bestemt tidspunkt, var næsten sikre på at få job hos enten Politiets Efterretningstjeneste eller Forsvarets ditto. Det gjaldt især medlemmerne af hans egen elitegruppe af studerende, som han havde håndplukket fra hele verden, og som han brugte uforholdsmæssig meget tid på at udvikle til noget stort. De var tiltrukket af efterretningsmiljøet, der er vores tids måde at lege cowboy og indianerne, fordi det giver dem et afbræk i det krævende akademiske arbejde. Og så tjener de nemme penge. Lidt for nemme, hvis man spurgte Carl Otto. Og lidt for irriterende at det tog tid fra algoritmeudviklingen og den akademiske træning.

Carl Otto satte sig til rette i sin metalsorte Citroen C5 Tourer HDi med læderindtræk, der ville bringe ham til Dragerup på under en halv time på denne tid af døgnet. White Snake vil gøre ham musikalsk selskab på vejen. Forsangeren David Coverdale fra White Snake havde fulgt Carl Otto siden 1987, i starten som en provokation mod hans mor og far, og senere som en slags mindemusik over dem. See the blind man shooting at the world, you better close your eyes, skrigsynger Coverdale på Child in Time på den legendariske ballade, der blev komponeret helt tilbage i 1970, to år før Carl Otto blev født, men som stadig holdt hele vejen. Han var 15 år, da han spillede den

så højt, som hans kassettebåndoptager magtede, for at irritere sine forældre. Når hans forældre havde bedt ham spille noget andet, havde han skiftet over til Dream On og de mageløse linjer: Sing with me, if it's just for today, maybe tomorrow, the good lord will take you away. Hans far havde aldrig fornemmet morskaben eller lyttet til lyrikken; han havde haft nok at gøre med at hidse sig op over elendigheden ved rytmen, det generelle spektakel i musikken og selve den provokation, som White Snake leverede bedre og mere effektivt end noget andet band fra 1980'erne gennem deres attitude, der i den grad formåede at skabe afstand. Hans far ville havde undret sig meget over, at White Snake stadig var aktive på musikscenen efter 30 år. Han ville uden tøven havde dømt dem til at være en døgnflue uden mulighed for at udøve en livslang indsats for det, de troede på og åndede for. For Carl Otto var det et udtryk for sammenhæng i tilværelsen, at han stadig med jævne mellemrum kunne opsøge en live koncert med sin yndlingsgruppe. De optrådte over hele verden. Dog var de ikke længere helt så gode, som da han oplevede dem første gang i 1990 i England på Donington Castle sammen med 72.000 andre ellevilde koncertdeltagere. Carl Otto ville aldrig glemme John Sykes' ti minutter lange guitarsolo til Crying in The Rain. Den var orgastisk, og den blev ved og ved under jubelbrøl fra tilhørerne, der oplevede den samme trancelignende tilstand, når den jamrende og insistende guitar mejslede sig ind mellem ribbenene og tog bolig i mellemgulvet for at hamre sig ind i hans sjæl og bevidsthed, så det gjorde ondt og godt på samme tid, indtil Coverdales vokal endelig tog over i ulvehyl og langtrukne skriglyde, der fik Carl Otto til at lade sig tumle fuldstændig bjergtaget rundt i græsset uden at have blot en anelse kontrol over sig selv. Det var vildt og frigørende. Den dag tog White Snake bolig i Carl Otto, og var aldrig flyttet fra ham.

Dette var værd at mindes i den komfortable læderbetrukne og airconditionerede franske bilkabine, når det tog fart ud

ad Holbæk-motorvejen. Der var ikke mange, der delte Carl Ottos musiksmag, havde han ofte konstateret, når han havde selskab i bilen. Men han spillede nu en gang den musik, han selv holdt af. Kritikken af White Snake var stort set den samme nu i 2014, som den var i midten af 1980'erne, da Carl Otto var blevet introduceret til gruppens musik. Det var paradoksalt nok hjemme hos ham selv, da hans forældre havde nogle kollegaer på besøg, hvor konen var en del yngre end de andre. Hun ville introducere sine nye, konventionelle venner til den musik, som hun selv holdt af, og havde puttet sit kassettebånd med Child in Time i båndoptageren. Hun havde rejst sig og var begyndt at danse alene til musikken. Hans forældre havde, som de gode værter de var, ikke ytret sig negativt om hverken musik eller gæsteoptræden – før de var blevet alene. Men så var dommen til gengæld blevet afsagt uden formildende omstændigheder. –Sådan en omgang uciviliseret abemusik, skulle man lede længe efter, havde hans far sagt, og ingen havde modsagt ham. Det var den direkte årsag til, at Carl Otto tog White Snake til sig og gav dem en plads i sit hjerte, for siden at lade dem blive der. Efter sigende var det kun koncerten i Tokyo i 1985 og den tilsvarende i Rio i 1985, hvor John Sykes' guitarsoloer havde været mere fantastiske end den i Conington.

Carl Otto havde endnu ikke besøgt sin søster i denne uge, og da han har gjort det til en regel at aflægge søsteren besøg mindst én gang om ugen, kunne det lige så godt blive i dag, når han havde tiden til det. Det ugentlige besøg havde været en del af hans rutine lige siden, han selv flyttede fra huset for 22 år siden, syv år efter hans søster, Charlott, kom slemt til skade i en bilulykke, hvor både deres far og mor blev dræbt.

Trekvart album kunne Carl Otto nå at nyde, inden han var fremme ved huset på Dragerupvej, ved siden af golfklubben, kommunens mondæne mødested for folk med for meget tid til overs eller med trang til at komme hjemmefra i adskillige timer i træk. Han lyttede til nummeret: Good to be bad, der var et af

de senere numre på opsamlingsalbummet, til ende, inden han slukkede motoren og steg ud af sin elskede bil. Bagagerummet var indstillet sådan, at det kunne åbnes uden brug af nøgle, men blot ved at han førte hånden henover låsen. Det tog derfor ikke lang tid at få kufferten ud af bilen og skubbet på plads lige inden for i garagen. Den kunne stå fint dér op ad væggen. Carl Otto huskede tilbage på, hvor heldig han havde været med at få transporteret kufferten ind i elevatoren, kørt ned og løftet ind i bilen. Han havde måttet bruge alle sine kræfter på at løfte kufferten og få det til at se naturligt ud ned i elevatoren sammen med det unge par, der dog var langt mere optaget af hinanden end en tilfældig mand med en stor kuffert. Carl Otto låste omhyggeligt garagen efter sig. Næste gang han kom til Dragerup, ville han rydde grundigt op. Han huskede sig selv på, at han ikke skulle udskyde det i for mange dage.

Carl Otto låste sig selv ind i huset og indsnusede den fantastiske duft af æblekage med kanel, masser af kanelukker, der krøb langsomt, vedhængende og let kradsende op i hans næsebor. Kagen var hans mors opskrift med kokosmel på kanten, så den altid var lige på nippet til at lugte brændt, når den blev bagt, men ikke gjorde det. Det krævede en erfaren kagebager at ramme den helt rigtige lugt og brunhed i kagekanten. Det var husets signaturlugt. Carl Otto vurderede, at kagen var kommet ud af ovnen inden for de seneste 30 minutter. Den stod fremme på skænken som det aftalte minde om den duft, som hans mor havde bragt til hans og Charlotts barndomshjem og liv, og som han følte det som sin pligt at holde i hævd, så hans søster kunne føle sig hjemme i det ellers tomme hus. Hver dag sørgede Charlotts hjælpere for at blande ingredienserne til den samme kage og bage den i den aftalte tid, så der var et fast holdepunkt i tilværelsen for husets enlige beboer, Charlott Valentin.

Carl Otto hilste på dagens hjælper og gik op ad trappen til Charlott, som var installeret på førstesalen i det største rum med

udsigt over fjorden. Det rum der tidligere var blevet anvendt som husets opholdsstue. Hun havde udover udsigten et stort fladskærms-tv og et specialbygget saltvandsakvarium med en ganske betydelig mængde farverige fisk, som Carl Otto satte en ære i at holde ved lige og løbende forsyne med nye arter. Akvariet var på 2.400 liter og et museum værdigt. Charlott sad foran fjernsynet med bøjet hoved. Hun sov. Carl Otto nænne- de ikke at vække sin søster. Han sad lidt og betragtede hende. Han rettede på puden, trak tæppet op om hende og listede ud af stuen igen og kørte hjem til sin lejlighed i Ørestaden.

Da han havde sat sig til rette i sin yndlingsstol, tænkte han over, hvor mange mennesker der egentlig har haft mulighed for at bestemme, om et andet menneske skal leve eller dø, uden at det får konsekvenser for én selv? Tænk en gang, at han havde skabt et system, hvor mennesker med en særlig overbevisning kan sidde hjemme hos sig selv med en computer og blive præ- senteret for aktioner om likvidering af overflødige personer, samtidig med at han selv ville blive hovedrig? Hvilken herlig kombination af to formål. Det vigtige lige nu var at kræve gen- nemarbejdede aktionsforslag, som først bliver planlagt grundigt og senere hen bliver gennemført til punkt og prikke. Denne simple opskrift havde han gjort til sin opgave at udbrede til alle med den rette overbevisning. Den målgruppe vil opleve det som en guddommeligt bestemt ret, der giver dem mulig- heden for at gøre deres pligt. Derfor havde han bestemt, at det ikke skal være for dyrt at bidrage økonomisk. Alle skal have mulighed for at engagere sig og spytte i kassen. Han havde overvejet flere prismodeller, men var endt med, at den rette pris er én dollar. Dollars er den eneste valuta, der er kendt over hele verden. Bidrag med en dollar, og bestem hvilke liv du vil af med. Det er et budskab, som appellerer til så tilstrækkeligt

mange, at det bliver muligt at nå målet om at rejse en milliard dollars i løbet af tre måneder.

Alle, der har råd til en computer, vil kunne bidrage med en dollar, uden det går ud over deres budget eller deres families levestandard. Kampagnen bliver stærk og opfattet som retfærdig, når alle er inkluderet. Ingen holdes uden for. En dollar for et liv, er et stærkt mantra. Genkendeligt og relevant. Hvis man har flere midler til sin rådighed, skal man naturligvis ikke holde sig tilbage fra at bidrage med flere dollars på samme aktion for at øge sandsynligheden for, at den bliver gennemført, ligesom alle skal være velkomne til at gøre deres indflydelse gældende ved at stemme på flere aktioner. For man er nødsaget til at regne med, at der også er nogle, som vil stemme nej til aktionerne. På den måde har alle med en stærk overbevisning mulighed for at yde efter evne. Det er et sundt princip, som vil sikre stort engagement blandt dem, der ønsker et renere liv på jorden og ultimativt indførelse af en bedre samfundsform.

Hånden på hjertet, hvem synes ikke, at vi trænger til en grundig omgang rengøring og udrensning i den beskidte menneskemasse? Der er alt for mange mennesker på jorden. Dette skal ikke ses som en pervers dødsroulette, men tværtimod som den største gave til menneskeheden i seks årtier om at gøre noget ved problemerne.

Alt taget i betragtning, vil det være realistisk at budgettere med en samlet omsætning på én milliard dollars, alle bidrag medregnet. Omsætningen vil komme fra fire hovedkilder. Den første er de individer, som bliver draget af at kunne afgøre et andet menneskes liv ved at indbetale et overskueligt beløb. Det er de mennesker, som oplever en tilfredsstillelse ved at udøve magt og bestemme over liv og død. Det er en følelse, som ligger dybt i en række mennesker, og den kan dyrkes i hemmelighed ved computeren. Nogle af disse vil spille på flere aktioner og føle stor tilfredsstillelse, når de konstaterer, at aktionen bliver gennemført i virkeligheden. De opnår en fornemmelse af at

være guden, der står over mennesket og kan bestemme over liv og død.

Den anden indtægtskilde vil komme fra alverdens efterforskere, der vil forsøge at finde ud af, hvem der står bag kampagnen og derfor i deres afmagt indsætter beløb på enten ja eller nej, fordi de tror, at det vil bringe dem tættere på at finde afsenderen, i hvert fald at holde kontakten. Den tredje gruppe består af de personer, som ideologisk støtter indholdet af kampagnen, altså dem der ønsker en global terrorkampagne til fremme af kalifatet. Gruppen består af individualister, der spiller for enkeltdollars af egen lomme, og organisationer med store midler, som ønsker at sikre et ja til specifikke aktioner, der bare ikke må blive stemt ned. Det kan være aktioner, der er særligt vigtige på grund af deres art eller deres geografiske placering. Eksempelvis vil der være stor efterspørgsel på aktioner i USA. Den fjerde gruppe vil være energiske nej-sigere, som ikke ser anden udvej til at forhindre aktioner end at acceptere spillets regler. Her vil der blive lagt pres på større virksomheder, stater og regionale myndigheder for at gøre alt, hvad de kan for at forhindre specifikke aktioner. Det samme vil enkeltindivider, der opdager planlagte aktioner i deres lokalområde eller mod deres fagområde. De to sidste grupper forventes især i slutfasen af kampagnen at ville konkurrere indædt om henholdsvis at sikre og forhindre gennemførelsen med stor omsætning til følge.

Udgifterne til kampagnen er, bortset fra udviklingen af det nye snapwebsystem og rejseomkostninger, stort set nul, så rådighedsbeløbet bliver det samme efter kampagnens gennemførelse om fire måneder.

Både officerer og regionsagenter er enige i, at det er mest sikkert, at udgifterne til de lokalt planlagte og gennemførte aktioner bliver finansieret af grupperne selv. Det minimerer mængden af elektroniske spor og risikoen for, at efterretnings-tjenesterne opdager noget i forløbet. I øvrigt er regionslederne ikke informeret om den forventede omsætning ved aktionerne.

De er drevet af selve effekten af de koordinerede aktioner, nemlig at skabe skræk og rædsel i de vantro lande, at destabilisere de politiske systemer og dermed bane vejen for en stærk, rettroende stat så mange steder som muligt. Det er mest hensigtsmæssigt, at alle fra de operationelle officerer og regionsagenter til aktionsledere er overbeviste jihadister. Det giver den mest homogene kampstyrke og letter det ledelsesmæssige arbejde, når alle tænker ens. Der kunne også være inddraget andre aktionslystne grupperinger fra forskellige regioner i verden, som ville kunne sikre gode aktioner og en solid omsætning, men den enstrengede strategi er klart at foretrække. Der er nok at vælge imellem blandt de radikale islamister til, at der ikke bliver nogen som helst problemer med at nå op på det vedtagne antal aktioner, nemlig 912. Tværtimod kommer det til at dreje sig om at holde de afviste fra at agere på egen hånd. Det er koordineringen, der skal sikre en succesfuld kampagne med stort udbytte.

De 50 regionsagenter er identificeret via fem særligt betroede jihadofficerer, der kommer fra fremtrædende enheder og som har globale kontakter af den højeste kvalitet. De kender ikke til hinandens eksistens i kampagnen. Den første kommer fra moskéen på Smukdalvej i Århus. Den anden fra Ibu Badr-moskeen i Wien. Den tredje fra Youth Salafist Club i Østlondon. Den fjerde fra Abu Dakr Moskeen på Wittenbaumstrasse i Wuppertal, Tyskland. Og den femte og sidste fra The Salafist Cultural Center i New York. Det havde taget kortere tid, end Carl Otto havde forventet. Det havde været nødvendigt at indskærpe over for de fem officerer, at de ikke kan mobilisere flere end ti regionsagenter hver, da der også skal være plads til andre grupper end deres egne. Det er meget vigtigt, så vi alle er sikre på, at det denne gang bliver koordineret som én samlet global indsats. Det er nøglen til at skabe den bedste og mest effektfulde kampagne nogensinde. Den vil vise, at verdensherredømme ikke er en fjern drøm, men en særdeles realistisk

mulighed i lige præcis den historiske tid, som vi befinder os i nu. Betingelserne har aldrig været bedre. Det kræver blot, at disciplinen bevares. Når alle er disciplinerede og målrettede, bliver visionen til virkelighed, har Carl Otto indprentet dem. Det har ikke været vanskeligt, og Carl Otto har noteret sig, at rekrutteringsgrundlaget er endnu større end først antaget, især i Centraleuropa, England, Skandinavien, Benelux, Nordafrika og i de russiske randstater.

De fem jihadofficerer har identificeret hver ti regionsagenter, der indbyrdes ikke må have kendskab til hinanden. Regionsagenterne er instrueret i, hvordan de skal nærme sig potentielle aktionsledere og få dem til at definere de specifikke aktioner. Hele vejen rundt burde der være etableret forståelse for, at kampagnen skal angribe de vantro i deres private sfære. Grupperne skal tage ansvaret for hele processen fra planlægning over udførelse til dokumentation. Især den sidste del har tidligere været et forsømt område fra jihadister, der har koncentreret sig om selve aktionen og overladt det til tilfældige medier at formidle og fortolke, hvad der skete, og hvorfor det skete. Det har altid ført til, at aktionerne er blevet betragtet som frygtelige, men enkeltstående tilfælde, der er udført af mærkelige og tilfældigt sammensatte terrorgrupper med diffuse mål. De er blevet latterliggjort som umodne og seksuelt frustrerede individer, der via selvmordsaktioner vil i himlen i følgeskab med en masse jomfruer.

Denne gang bliver der ikke behov for at ofre aktørernes egne liv. De skal tværtimod holde sig i live og styre fortolkningen. Midlet er lige så simpelt som det er effektivt. Det sker ved hjælp af ganske almindelige dokumentationsfilm af hver fem minutters varighed. De transmitteres live via forskellige internetkanaler, så de konventionelle medier ikke kan klippe deres egne versioner eller vælge fælles boykot af de aktioner, som de synes er særligt skrækkelige. Der er nu ikke den store forskel på, hvor effektfulde de enkelte aktioner, vil blive oplevet. De vil alle ramme lige i

hjertekulen af den vestlige gennemsnitsborger, fordi de alle foregår i privatsfæren, og fordi de rammer individer og ikke symbolske bygninger, transportmidler eller trafikknudepunkter. Når de originale dokfilm først er gjort tilgængelige via både den lyse og den mørke side af nettet, kan de ikke negligeres af nogen. Historien kan ikke skrives om. Sandheden kommer frem. Den vil skræmme alle. Det umiddelbart tilfældige præg vil hurtigt forsvinde via et ganske lille kneb, nemlig en koordineret nummerering på dokumentarfilmene i nederste højre hjørne, fx 1/912 eller 17/912, indtil hele den globale kampagne er gennemført.

Efterretningstjenesterne vil komme på overarbejde for at finde ud af, hvor den næste aktion vil forekomme. Men de vil ikke have nogen chance for at nå at forhindre aktionerne. Det vil gå for hurtigt for dem. De vil sikkert opdage den simple logik, men indse at der ikke findes mulighed for at stoppe kampagnen som sådan eller en eneste af de planlagte aktioner. De kan blot sidde og iagttage, at det sker for øjnene af dem. Magtesløse og nytteløse som de grundlæggende er over for en folkelig og retfærdig opstand. Myndighederne vil ikke kunne finde på andet end at stå vagt i lufthavne og ved grænseovergange, fordi de har en forestilling om, at fjenden kommer rejsende udefra i grupper, der kan bringes til standsning og holdes tilbage, hvis man sørger for at tjekke deres pas en masse steder. Men aktionsgrupperne er allerede, hvor de skal være, nemlig midt iblandt alle andre.

Beredskabet er via påsatte brande og lokale uroligheder allerede testet i alle vestlige byer af en vis størrelse.

Hver enkelt aktion vil blive vurderet på parametrene indtjeningspotentialer, opmærksomhedsværdi og rekrutteringsmulighed, når de rapporteres ind via regionsagenterne og derefter bliver godkendt af den instans, som alle de medvirkende vil kende som head office. Den første milepæl bankes i jorden den 12. juni, når den første af de tre lokomotivaktioner

sættes i værk. De to øvrige følger med en måneds mellemrum. Derefter vil det dreje sig om mobilisering af den globale kampagne, der løber af stablen fra starten af september.

Carl Otto kunne ikke være andet end tilfreds med sin plan. Han lukkede øjnene, lænede sig tilbage og udstødte et tilfreds lille suk. Det var tid til at runde aftenen af. Han trykkede Lykkes nummer frem på sin telefon: ”Jeg kommer lige forbi.” Hun var som sædvanlig klar til at få besøg, når han ringede. Sådan som de havde aftalt. Deres arrangement havde fungeret helt gnidningsløst i snart tre år, lige siden den gang de mødtes på en lounge ved Flæsketorvet, hvor Lykke fejrede sin 30 års fødselsdag sammen med en gruppe veninder. Den gang boede Lykke alene i en halvandet værelses lejlighed i Lille Vandstræde, tæt ved Hellerup Havn. Men de havde hurtigt besluttet at arrangere sig mere praktisk ved at få Lykke installeret i en lejlighed i yderkanten af Urbanplanen. På den måde tog det ham kun fem-seks minutter at køre fra sin lejlighed i Ørestaden, inden han kunne parkere uden for Lykkes. Det var meget bedre end den gang, han skulle køre over en halv time for at aflægge besøg i Hellerup. Det ville bare ikke holde i længden, og det havde da heller ikke taget Lykke så længe at indse fordelene ved at flytte, selv om han udmærket var klar over, at hun hellere var flyttet hele vejen ud til hans lejlighed med den gode udsigt og den rigelige plads. Men det ville aldrig komme til at ske. Han ville ikke bo samme med nogen, nogensinde. Han havde brug for sin frihed. Derfor var det ideelt med den afstand, som de havde indrettet sig med. Og for Lykke betød selve kvarteret ikke så meget med sine lange arbejdsdage i Magasin som leder af parfumeafdelingen. Når hun havde fri, var der ikke tid til så meget andet end at tage hjem. Bussen holdt lige uden for opgangen. Der var tænkt på alt. Hun så stadig godt ud, og hun var god til det, han satte allermest pris på. Så nu skulle han på besøg og have en god afslutning på dagen for at kunne tage afslappet hjem til en god, lang nats søvn.

Kapitel 3 - Lyngby 7. juni

Klokken var præcis 8.30, da professor Carl Otto Valentin trådte ind i det rum i Blok H, som han havde reserveret til sin internationale læsegruppe med de fem særligt talentfulde studerende, som han selv havde håndplukket. –Good morning, ladies and gentlemen, are you ready to change the world? Sådan lød den sædvanlige salut, der havde til formål at holde de unge mennesker på stikkerne. Det samme havde det tidlige mødetidspunkt i læsegruppen tre gange om ugen. De to øvrige dage startede undervisningen kl. 9, eller rettere sagt klokken 9.15, da man var nødt til at overholde den gamle tradition om det akademiske kvarter, der spiste 15 minutter af den første undervisningstime. Rektorkollegiet på DTU havde besluttet, at man var nødt til at opretholde denne skik for at hævde sit akademiske niveau. Dette i takt med den omsiggribende despekt for de tekniske uddannelser. Det var efterhånden et særsyn, at de dygtigste gymnasieelever søgte de tekniske universiteter som deres foretrukne uddannelsesønske. De ville hellere læse jura, statskundskab og medicin og pigerne naturligvis kommunikation, CSR og internationale relationer.

Derfor var det som udgangspunkt kun de næstbedste studerende, der forsøgte sig på Danmarks Teknologiske Universitet, der ellers internationalt var anerkendt som et af de bedre tekniske universiteter i den vestlige verden. Det gjaldt især for professor Valentins institut for kryptologi. Det tiltrak ansøgninger fra mange ambitiøse studerende fra hele verden. For at pleje denne internationale talentmasse og gode omsætning til universitetskassen sørgede professoren for at

beskytte dem mod de uambitiøse danske studerende, der typisk først blomstrede efter fem-seks semestre, når de sædvanlige SU-ryttere og almindeligt talentløse var faldet fra igen. Valentin samlede de allerbedste i internationale læsegrupper.

I øjeblikket havde han samlet en særligt dygtig gruppe på fem personer, der kom fra forskellige kulturer, men alle ambitiøse individer. Denne sæson var der endda en dansker blandt de udvalgte. Særsynet hed Noah Nellemann, nu 22 år gammel. Valentin havde bemærket Noah på et åbent hus-arrangement, som DTU hvert år arrangerer for at skabe interesse blandt gymnasielever. Han havde noget særligt over sig, selv om han også var udstyret med den almindelige danske mentalitet om at virke uambitiøs og afslappet. Noah havde afsløret sin begavelse ved de spørgsmål, han stillede, når han var alene med professoren. Det havde da også vist sig, at hans gode ven fra PET, Hans Henrik Hemmingsen, allerede havde ham under observation som en mulig kandidat til en tjans som freelance-efterforsker. Hemmingsen havde sit gode netværk blandt matematiklærere på gymnasierne, som tippede ham om matematiske begavelser. Til gengæld fik de hvert år en invitation til en komsammen om anvendt matematik, som PET arrangerede med indbudte talere, god mad og netværksmulighed for de ellers ikke alt for feterede gymnasielærere, der skulle holde motivationen oppe til at undervise de unge mellem deres café-møder, studiejobs og sorgløse ungdomsliv.

-Hvor er Aakil? Valentin stillede spørgsmålet ud i lokalet. Han noterede sig, at der var fire studerende til stede. Udover danske Noah, var Helen Turner fra New York, Jelena Gandon fra Ljubljana i Slovenien og Ignace Zahara fra Lagos, Nigeria på plads.

-Han plejer altid at møde som den første, svarede Ignace, der som nigerianer havde haft vanskeligst ved at se formålet med at møde til et bestemt tidspunkt – uden nogen naturlig margen, som for ham kunne være op til en time eller halvanden.

Men han havde tilpasset sig den minutfokuserede kultur, som Valentin insisterede på. Det var et godt tegn og tjente ham til ære. Valentin havde store forventninger til sin studerende fra det største afrikanske land. Det var særdeles sandsynligt, at Ignace kunne blive sit lands første ph.d.-studerende inden for kryptologi og dermed være med til at igangsætte en professionel it-kultur i de fremadstormende afrikanske økonomier.

-Skal jeg ringe til ham, spurgte Ignace tjenstvilligt.

-Hvad med at give ham et par minutter. Det kunne være han havde behov for at sove længe i dag, hvis han for eksempel havde været på date i går aftes. Han er nok ikke lige så meget inde i datingrutinerne som med at nørde kodelinjer. Det var ikke overraskende danske Noah, der syntes, det var på sin plads med en uhøjtidelig og munter bemærkning.

-Wow, har han fået en kæreste? Helen Turner var dygtig, men alligevel amerikaner nok til at vide, at det vigtigste i livet for en ung kvinde var at finde sig en mand i tide. Derfor brugte hun til professorens irritation uforholdsmæssig meget af sin tid på sociale aktiviteter, selv om hun var en åbenlys matematisk begavelse, der ikke burde have andet i hovedet end at studere og gøre sig klar til sin ph.d. under hans kyndige supervision.

-Vi går i gang, sagde professor Valentin. -Alle kender reglerne, og alle ved, at disciplin er nødvendig, når man skal vinde kapløbet om at skabe de bedste algoritmer og blive stjerne i vores fag. Der er en måned til, I skal aflevere jeres opgave. Med andre ord er der ingen tid at spille. Lad os gå i gang med at se på jeres forslag til den nye algoritme. Lad os gå bordet rundt. Tavlen er jeres. Skriv løs, vi andre er lutter øre. Hvem vil starte?

-Jeg vil godt lige sige, at mit forslag er hos Aakil. Vi lavede det sammen og har aftalt at præsentere i fællesskab. Vi er nødt til at vente til Aakil kommer, for jeg kan det ikke i hovedet.

-Javel så, hvad med jer tre andre, har I også lagt jeres noter hos en, der sover længe, eller måske i virkeligheden ikke er på rette sted? Valentin var nødt til at signalere, at hans humør var

faldet adskillige grader. Det var tid til, at en eller flere agerede lydige studerende, og tre af de fire tilstedeværende vidste, at der ikke var noget at hente på den konto hos antiautoritære Noah, der nærmest sad og smilede, som om han ikke fattede, hvad der var på spil for hele gruppen, hvis de ikke fik professoren i godt humør igen. Tænk, hvad der kunne ske, hvis han opløste deres læsegruppe, eller det der var værre. De fleste var ikke i tvivl om, at deres faglige fremtid var i hænderne på professoren. Derfor stod en amerikaner, en slovener og afrikaner på spring til at agere behagesyge og lydige rekrutter.

-Jeg vil gerne lægge ud, hvis jeg må. Helen var hurtigst til at levere den ønskede respons.

-Glimrende, vis os hvad du har udtænkt. Valentín smilede til Helen og slog ud med armen i retning af den blanke whiteboard, der var klar til at blive taget i brug. De andre slap-pede lidt af. Normalsituationen var genoprettet for en tid. Det gjaldt om at hænge i. Samtidig håbede de på, at Aakil snart ville indfinde sig, for inderst inde vidste de godt, at han havde den skarpeste hjerne i gruppen, og at de derfor havde brug for ham og hans hjælpsomhed.

Efter Helen fremlagde Jelena og derefter Ignace deres arbejde med nye algoritmer til forbedrede krypteringssystemer. De brugte hver ca. tre kvarter, og alle vidste, at næste øvelse bestod i at efterprøve, knække og smadre logikken og derefter forbedre det foreslåede. Det krævede koncentration, masser af tid, både i enrum og i fællesskab. Det var rent hjernearbejde og systematisk arbejdsmetode, der var brug for. Det var alle klar over, og lige så åbenlyst var det, at der var stor tilfredsstillelse og prestige forbundet med arbejdet. De var med til at gøre hinanden skarpere i tanken og til at skabe et fælles produkt, som kunne vinde professorens anerkendelse og de fordele, som det ville bringe med sig sidenhen. De kæmpede alle mod alle, men også sammen. Som individualister på et fodboldhold der skulle sikre sig den bedste kontrakt til næste sæson. De ville

vinde sammen, men ikke alle ville score lige godt.

-Det var alt for i dag. Det var tre gode input. I ved, hvad I skal, til vi mødes i overmorgen. Efterprøv logikken i hver enkelt algoritme og foretag de forbedringer, der er nødvendige. Noah, du kan jo overveje, om du har tid til at kigge på lidt af det også. Tak for i dag, og god arbejdslyst. Professor Valentin forlod lokalet og kørte hjem til Ørestaden.

Kravspecifikationerne til den globale kampagne er klar. De regionale agenter har ganske som forventet erklæret sig indforstået med de krav, de skal leve op til, for at en lokalkampagne kan komme i betragtning som en af de i alt 912, der skal bruges i sidste ende.

Kravene er simple at forstå. Det kræver dog streng disciplin, stærk overbevisning og kompromisløs loyalitet at leve op til kravene i praksis. For hver kampagnegruppe skal der være en leder, som udpeges af den regionsansvarlige agent. Kampagnelederen skal leve op til tre forpligtelser. For det første skal han definere og beskrive den kampagne, han ønsker at gennemføre. Beskrivelsen skal indeholde præcis stedangivelse, antal involverede vantro personer og hvilken metode der anvendes til at dræbe dem. Metoderne kan være med eller uden våben. På det punkt er der metodefrihed. Til gengæld er det vigtigt, at aktionen kan gennemføres på maksimalt fem minutter, hvilket er den tid som beskueren kan forventes at holde sin opmærksom fanget, når aktionen ses på film. For det andet skal kampagnelederen levere en nøjagtig beskrivelse af de enkelte gruppemedlemmer og deres roller i aktionen. Navnene skal være kampagnelederen bekendt, men skal ikke meldes ind til head office. For det tredje skal kampagnelederen levere en synopsis til, hvordan aktionen bliver filmet, så den giver et fyldestgørende indtryk for udenforstående tilskuere. Filmen skal vare fem minutter og den skal streames live over nettet

via et kampagnesite eller via Facetime. Head office oplyser den adresse, der skal anvendes, umiddelbart inden aktionen udføres, og det formidles via regionsagenten.

Det er nødvendigt, at den filmansvarlige i kampagnegruppen har mulighed for udelukkende at koncentrere sig om denne ene opgave. Det anbefales, at han har sans for og træning i at komponere korte dokumentationsfilm, således at betragteren får et klart indtryk af situationen. Filmen skal typisk rumme tre elementer: situationsbeskrivelse, selve henrettelsen og effekten på de tvangsindlagte tilskuere. Endelig skal den filmansvarlige huske at placere et identifikationsnummer i nederste højre hjørne af filmen. Det er et tal, der leveres af regionsagenten.

Vi har brug for i alt 1000 kampagneledere. En gruppe består typisk af fire personer udover kampagnelederen selv, alle med entydigt definerede roller, så de kan trænes til perfektion op til udførelsestidspunktet. Lederen modtager sine ordrer direkte fra den regionale agent, som rapporterer til hovedkontoret. Der er ingen kontakt på tværs mellem grupperne, hvilket beskytter den overordnede kampagne, hvis en enkelt gruppe eller regionsagent skulle fejle eller på anden måde komme noget til. Alle forstår styrken i denne cellestruktur, og alle ved, at det er af hensyn til slutmålet: Den bedre fremtid. Den sammenhængende, universelle og fredelige stat skabt i Guds sande billede, frigjort fra demokrati og ugudelig levevis. Millatu Ibrahim, back to basics, sammen med den eneste sande lære. Nu drejer det sig bare om at se frem til at modtage de specifikke kampagneforslag fra regionerne, få godkendt de mest brugbare og nå det endelige antal.

Carl Otto spekulerede over, hvilke regioner der kan forventes at rykke hurtigst? Mon ikke de europæiske regioner i de rige lande vil melde ind temmeligt kvikt? Der er i de områder uendeligt mange af den dedikerede slags med iderigdom, dybe frustrationer og økonomiske midler, som bare går rundt og venter på at finde den rigtige kamparena, hvor det man

beskæftiger sig med giver ordentlig mening og genlyd og er i overensstemmelse med den store sag. Det burde være let at mobilisere mænd af den rette støbning i England, Frankrig, Tyskland, Holland, Belgien og Skandinavien. I hvert af disse lande er der mindst 100 personer med frisk kamptræning fra Syrien og adskillige med lidt mere rusten kampform fra Irak og Afghanistan, som er lige så utålmodige efter at blive mobiliseret igen til en betydningsfuld kampagne. Men også fra Indonesien, adskillige af de afrikanske lande, Tyrkiet, Pakistan, Rusland, Tjetjenien, USA, Canada, Ægypten, Marokko og Sydamerika vil der inden længe dukke gennemarbejdede og fantasifulde kampagneforslag op, som alle vil angribe de vantro i privatsfæren, lige der hvor det gør allermost ondt på det enkelte menneske. Lige der hvor det også skaber mest frygt, når man ser det dokumenteret live på film. Det er så uendeligt mere effektivt end de traditionelle symbolbombninger af regeringsbygninger, metrostationer og lufthavne. Den medievante offentlighed trænger til at få privatlivet i fokus nu.

Carl Otto kan næsten ikke vente på at høre nyt fra sine regionsagenter. Han vil vædde med sig selv om, at den første ansøgning indløber inden for de næste 36 timer, de første ti ligger klar inden for 48 timer og 100 inden for en uge. Det bliver en smal sag at stå med et fuldt kampagnekatalog med 1000 aktioner om tre måneder, som så skal skæres ned til det endelige antal på 912.

Carl Otto kan ikke lade være med at gnide sig i hænderne af forventning. Det kan han sagtens tillade sig, for ingen kan se ham. Der er ikke en levende sjæl, der har nogen anelse om den pragtplan, han har udtænkt og snart vil sætte i værk. Han er alene. Han er på toppen. Det er ham og ingen anden, der styrer slagets gang fra nu af. Han bliver uforskammet rig. Ingen ville nogen sinde kunne finde frem til masterplanens Gepetto.

Kapitel 4 - Frederiksberg 8. juni

Noah Nellemann havde fri fra universitetet i dag, og han nød det. Det var i den grad tiltrængt med en pausedag fra anstrengelserne med at udvikle algoritmer. Det var ikke fordi, han ikke trivedes med at blive presset til det yderste af de udfordringer, som professoren serverede. Noah er klar over, at det var et privilegium, at han og de øvrige i læsegruppen blev presset til at yde deres bedste. At de havde alle muligheder for at blive ikke bare dygtige, men at blive de bedste i verden til at skabe krypteringssystemer. Noah vidste, at var heldig. Han havde aldrig i sin vildeste fantasi forestillet sig, at han skulle blive en særlig udvalgt studerende. For selv om han altid havde haft let ved matematik i skolen og gymnasiet, betragtede han ikke sig selv som nogen duks.

Noah vidste, at professoren havde sine planer med gruppen; og at det ikke udelukkende var for de studerendes skyld, men lige så meget fordi han skulle bruge deres arbejdskraft til at styrke sin egen position på universitetet. Men til trods for det var det ikke til at komme udenom, at han arbejdede hårdt for at skarpslibe de studerendes hjerner og bringe dem frem i verden. Professoren var sådan set den helt afgørende faktor for, om Noah og de andre bliver succesrige studerende eller ikke. Han kan føre dem frem til gode karakterer, en akademisk karriere og senere en god stilling på universitetet eller i en virksomhed. Det eneste man skal gøre er at følge trop. Oprør er ikke så populært. Der var bare det ved det, at det faldt Noah sværere end de andre. Noah tænkte, at de åbenbart er skolet til

at tro blindt på deres lærer og mentor. Noah havde trådt sine barnesko på anderledes terræner og var derfor af den overbevisning, at der er brug for mere oprør og selvstændighed.

I stedet for det akademiske terperi ville han i dag ekspedere den researchrapport til sin kontaktofficer, som han havde bestilt for en uge siden. Noah havde ikke fortalt til nogen af sine nærmeste, hvor han arbejdede i sin fritid, bortset fra til sin studiegruppe og sin mor og far, som så småt var begyndt at blive mere observante på, hvad han beskæftigede sig med, både på studiet og hos PET, især hans mor. Sådant havde hun altid været. Som enebarn var Noah altid blevet stimuleret meget og mandsopdækket tæt. Men det var nu alligevel som om hans mor med tiden var blevet endnu mere nysgerrig efter at vide, hvad han beskæftigede sig med hos PET.

I starten havde han bare sagt, at han var piccolo, sådan som hans kontaktofficer havde instrueret ham i som den nemmeste måde at overholde sin tavshedspligt på. Nu havde han efterhånden løst freelanceopgaver i to år, og hans mor vidste, at han lavede andet end at hente frokostsandwicher og brygge kaffe. Måske havde han på et tidspunkt bekræftet, at han syntes, at der var en strålende sammenhæng mellem det teoretiske studie i kryptologi og jobbet hos Danmarks anti-spiontjeneste, PET, der efter bedste evne forsøgte at holde Danmarks fjender i skak. It-kompetencer var den måske allervigtigste. Og derfor var unge med it-flair og matematisk begavelse eftertragtede. Det var ikke sådan, at PET var blevet en decideret børnearbejdsplads. De fleste var trods alt over 18. Men tendensen var til at få øje på. Det er ikke blot Danmarks efterretningstjenester, der gør sig ihærdige bestræbelser på at få adgang til de kloge unge. De kriminelle netværk, de religiøse fanatikere og terroristgrupperne forsøger også at sætte kløerne i dem så tidligt som muligt, mens de endnu ikke er klar over, hvor stor deres værdi er, og mens de stadig kan påvirkes af de værdier og ideologier, der styrer de forskellige foretagender.

Noah havde gradvist fundet ud af, at han tilhørte en populær minoritetsgruppe af matematisk begavede unge. Han kunne se det på de opgaver, som han blev bedt om at løse. De var i starten ret trivielle i forhold til den fyrstelige betaling, han modtog. Det begyndte at gå op for ham, at det primære formål med opgaverne var at holde styr på ham. At vide hvad han brugte sin tid på, om han var disciplineret. Han havde konfronteret sin kontaktofficer en dag for et halvt års tid siden og spurgt, om de ikke snart var færdige med at vurdere ham, så han kunne komme videre og blive sat på opgaver, der havde en rigtig betydning i forhold til det, som PET var sat i verden for. Ellers ville han søge et andet sted hen. Han ønskede at arbejde med opgaver, der betød noget. Hans kontaktofficer havde smilet overrasket og lidt imponeret, syntes Noah.

-Du er ikke dum, Noah. Jeg beder dig om at have lidt tålmodighed med vores forsigtige system. -Men vær forberedt på snart at arbejde med andre områder.

Kontaktofficeren havde givet lyd fra sig allerede ugen efter. Siden da havde Noahs opgaver handlet om at undersøge hemmelige netværk, især at følge i hælene på formodede fjender som islamister og mulige terrorister. Arbejdet bestod udelukkende i elektronisk overvågning. Agent 007 ville ikke have været imponeret eller interesseret i jobbet. Det hele foregik bag skærmen og stort set i ensomhed. Ingen tjekkede biler og hurtige damer. Ingen kasinoer, missiler og helikoptere. Og vi har også vinket farvel til kuglepenne med mikrofoner og GPS-sporing til montering under bilerne. Markedet for den slags var efterhånden målrettet amatørovervågere og stalkere.

-Husk din tavshedspligt, Noah. Det er vigtigt nu. Du kan ikke prale over for dine venner og kærester. Du er også nødt til at afstå fra at imponere dine forældre. Hold også tæt med din timeløn, der kun er et anliggende mellem dig og os.

-Ja ja, det er modtaget, havde Noah svaret, hamret hælene sammen og gjort honnør. Han vidste, at det var i orden

og i overensstemmelse med deres omgangstone at være lidt friskfyragtig. Det signalerede, at det hele ikke skulle tages så alvorligt. På den anden siden vidste han på det tidspunkt også, at hans forældre nu var i PETs søgelys. Man var nødt til at tjekke dem. Det samme var tilfældet med hans nærmeste venner og omgangskreds. Han regnede med, at det ville omfatte Philip og hans studiegruppe, Carl Ottos lille globalgruppe med en præmiestuderende fra Afrika, USA, Indien, Østeuropa og Vesteuropa.

Mine forældre er så almindelige og forudsigelige, at PET ikke ville kunne finde noget på dem. Og stakkels dem, der skulle følge med i deres liv. De ville risikere at kede sig ihjel. Tjenesten ville kunne blive nødt til at yde krisehjælp til dem, tænkte han lidt skamfuldt. Hans far, Flemming Nellemann, arkitekt, ville dog blive alt andet end begejstret, hvis han vidste, at han blev overvåget, fordi hans søn skulle tjene lidt nemme penge som supplement til studiestøtten. Hans mor, Isabella, var meget stolt af ham og ville formentlig finde sig i hvad som helst, der kunne gavne hans færd frem i verden. Hun ville som mange andre lovlydige borgere intuitivt sige, at hun intet havde at skjule, hvis de blev spurgt om deres holdning til personovervågning. Hans mor ville til gengæld også gå langt for at få rigtigt kendskab til indholdet af Noahs arbejde. Mest for at de skulle have noget sammen. Derfor havde Noah også måttet give hende lidt. Og resten havde hun ræsonneret sig til. Det betød, at hun stort set vidste besked med Noahs jobindhold.

-Du behøver måske ikke fortælle far så meget om det. Så kommer den gamle venstresocialist bare frem fra foret i fløjlsjakken.

-Enig min skat, det er vores hemmelighed, svarede Isabella og blinkede til sin elskede søn. Hvis nogen havde holdt dem under observation under den samtale, ville der blive noteret mors dreng på blokken. Og sådan var det nok også, måtte Noah indrømme for sig selv.

Professor Valentin var mildest talt ikke lige så stor fan af Noahs freelancearbejde. Han lagde på ingen måde skjul på sin holdning til det fænomen. Hans studerende burde bruge al deres vågne tid på at studere kryptologi og blive de bedste inden for området. Det gjaldt i hvert fald for hans udvalgte studerende; dem der modtog rådgivning og den form for eliteundervisning, som mange tror, at det er alle forundt at modtage på universitetet. Freelancearbejde var spild af tid for de rigtige studerende, der ifølge professoren skal bruge al deres tid i kryptologiens tjeneste. De fire andre havde, så vidt Noah vidste, parreret ordre. Aakil Ghosh er fra Indien og så glad for sin rolle som udvalgt stjernesnud, at han ikke ville kunne drømme om at trodse professorens anvisninger. Den samme holdning har Jelena Gandon fra Slovenien og Ignace Zahara fra Nigeria, men i mindre grad Helen Turner, der kommer fra USA. Hun er vildt misundelig på Noahs PET-job. Hun havde fået Noah til at love, at han ville lægge et godt ord ind for hende hos sin kontaktofficer ved først givne lejlighed. Helen var da også en oplagt kandidat med sin amerikanske og systemtro holdning. Hendes engelskkundskaber var naturligvis et ekstra plus. Noah havde allerede anbefalet hende ved at lade en bemærkning falde om, at Helen var næsten lige så matematisk begavet som Noah selv, hvorved det var underforstået, at dette måtte være rigeligt til PETs formål.

Noah var udstyret med en stor portion selvtillid, men hvis ikke han skulle være det, burde PET ikke have tilbudt ham freelanceopgaver, allerede mens han gik i gymnasiet. Han var blevet spottet af sin matematiklærer, som måtte have givet PET et tip. På en eller anden måde som han ikke havde fuldt kendskab til. Han var i starten gået ud fra, at sådan noget bare skete, at de dygtige altid blev set og ført frem. At det var umuligt at holde talent nede. Men der måtte selvfølgelig være etableret et system, så rekrutteringen skete fornuftigt.

Da han kom til åbent-hus arrangement på DTU i 3. g, blev han næsten med det samme kontaktet af professor Valentin, som straks tog ham under sine beskyttende vinger. I starten havde Noah ikke syntes, at det var spor underligt. Det var først senere, han havde bemærket, at ikke alle studerende på DTU fik samme opmærksomhed. Det var faktisk kun ganske få, der fik den specialopvartning, som Noah nød godt af. Langt de fleste fik lov til at passe sig selv. Professorer og lektorer ofrede dem ikke meget opmærksomhed. De blev betragtet som et nødvendigt onde, et vilkår for at skabe omsætning. Ellers ville bevillingerne ikke kunne fortsætte. Der skulle produceres studietrinstilvækster for, at forretningen kunne holdes på benene.

I dag skulle Noah trawle rundt på den mørke side af internettet for at søge efter de netværk af terroristgrupper og religiøse fanatikere, der havde taget nettet i anvendelse til både rekruttering og varetagelse af den daglige kommunikation. Noah havde derfor logget sig på via Tor. Han havde meldt sig som deltager i Cicada 3301, der er det mystiske og mest avancerede onlinepuslespil, verden nogensinde har set. Det er med sine indforståede henvisninger til litteratur, filosofi og kryptologi en slags mensatest for netkloge. Han havde en fornemmelse af, at princippet med at lægge meget svære opgaver og gåder ud, der skulle løses inden en vis tidsfrist, ville være et glimrende sted at placere hemmelige beskeder uden for de flestes synsfelt, også de almindelige overvågningssystemer, som var bedst til at skovle al det almindelige sammen i store digitale dynger af usorterede informationer.

Noah havde oprettet 14 forskellige identiteter for ikke at tiltrække for meget opmærksomhed til en enkelt profil. Noah havde derfor nok at gøre med at holde det hele ved lige. Det var særdeles svære opgaver, der blev lagt ud på Cicada. Det var i sig selv udfordrende og stimulerende at løse de forskellige gåder, og alt andet end nemt. Man skulle her være lige velbevandret i primtal, RSA-krypteringsalgoritmer og Cæsar-cifre

som i Albert Camus, Søren Kierkegaard og William Blake plus en masse andet avanceret almenviden for viderekomne. Kun for de bedst uddannede og bedst begavede. Altså for den forsvindende lille del af menneskeheden, formentlig højst én promille. De var nødt til at være flere efterforskere om at løse opgaverne, så de ikke risikerede at blive hængt af konkurrencen, og dermed mistede muligheden for at efterforske deres tese om, at Cicada gav mulighed for at etablere et hemmeligt rum for udvalgte personer og grupperinger, som havde til formål at skade Danmark.

Det var ikke nogen skam at skulle være flere om at løse opgaverne, for kun de skarpeste kan være med. I sidste års udgave var der en 33 årig svensk krypteringsekspert, der valgte at sige sin stilling op for at kunne koncentrere sig fuldt ud om at spille, nyde udfordringen og vinde anerkendelsen. Han faldt af på næstsidsite post. –Gud ved, hvad han gjorde bagefter, tænkte Noah. Mon han er fortsat i år, eller har han givet fortabt. Var han over hovedet en rigtig person, eller kunne han være et fantom som Noahs identiteter. En ikke-person, der bare var der for at kigge med. En efterretningsperson fra et andet land, måske fra CIA eller MI6, eller den idealistiske hackergruppe fra Tyskland, der opererede under navnet Chaos Computer Club. De har behov for at vedligeholde opfattelsen af sig selv som de mest begavede og for at agitere for, at man skal bruge sine kompetencer i gode sagers tjeneste. Hvad med enhed 61398, den berygtede kinesiske hackertjeneste eller efterretningstjeneste, alt efter øjnene der ser. Organisationen er frygtet i Vesten for sine evner til at indsamle værdifulde oplysninger til kinesiske virksomheder. Her stables ikke nytteløse informationer oven på hinanden. De udvælges målrettet og sendes straks på arbejde i overensstemmelse med kinesisk nyttetænkning, der er klinisk rensset for sentimentalitet – og etik ville nogen sige. Organisationen har adresse i en bygning i Shanghai, som også er hovedkontor for Folkets Befrielseshær.

De ansatte i enhed 61398 har muligvis rang af officerer i den kinesiske hær. Det påstår amerikanske og andre vestlige politikere. Ifølge kinesisk lovgivning har enheden frit spil til at bryde ind i vestlige virksomheders systemer og efter sigende at videresælge de industrihemmeligheder, de får fingrene i, til gavn for den industrielle udvikling og økonomiske vækst i Kina. Til gengæld skal de ikke komme i tanke om at hacke det politiske systems hemmeligheder, som de tværtimod gerne må holde øje med, hvis systemfjendtlige elementer skulle komme for tæt på. Noget for noget.

Eller kunne det tænkes, at den dedikerede svensker er en personificering af selveste NSA, National Security Agency, for de har om nogen et hul i deres kvalitative overvågningsaktiviteter, når det kommer til det mørke internet, og dem der anvender de store RSA-krypteringsnøgler på over 1024 tegn. Det er som om NSA lider af en slags volumensyge og udelukkende definerer sin succes ved at beherske stadig større kvantitative datamængder ved at suge fra de store cloud-tjenester som Facebook og Google og ved at kopiere data fra de store kabelforbindelser, der går under verdenshavene, hvilket i praksis vil sige alle almindelige data fra virksomheder og private, der bruger fx Microsofts software, og taler i telefon.

Men hvilken terrorist kunne finde på at bruge Facebook, Google, Twitter og iPhone til at planlægge aktioner? Ingen. Måske til at sprede budskaber efter vellykkede operationer. Men til den hemmelige planlægning. Never ever. Derfor kunne Noah og hans kollegaer roligt regne med, at NSAs indsamlede skatte mest tjener et formål om at bevise statstjenestens flittige væsen, så der kan tilflyde tjenesten flere midler fra den amerikanske statskasse. Men enhver efterretningsperson er fuldt ud klar over, at der skal mere til for at finde terroristernes tilholdssteder og komme ind under huden på dem for at få indblik i, hvordan deres rådne sjæle fungerer. På det punkt er efterretningstjenesterne næsten blanke. De ved det godt,

og derfor er de begyndt at anvende it-dygtige mennesker til at søge informationer på de hemmelige og effektivt krypterede netværk. Noah forstod sin mission, men dens betydning tyngede ham ikke. Fingrene spurtede henover tastaturet. Det var spændende at være til.

Pludselig dukkede der en annoncelignende flash op i skærmens venstre side. ”Er du frisk på et helt nyt og originalt realityspil, der kun er for de udvalgte? Du må ikke vise denne side til andre. Bekræft nu.” Noahs nysgerrighed var vakt med det samme. Det her skiller sig ud fra mønstret, og skal efterforskes. Har han fundet en særlig kode? Han følger sit instinkt og trykker send. Spillet dukker straks op. Det er simpelt. ”Sæt en dollar på det, du ønsker. Du kan vælge at sige ’ja’ eller ’nej’. Du betaler en dollar, uanset om du vælger det ene eller det andet. Reglerne for spillet er sådan her: Hvis flest har spillet ’ja’, bliver aktionen gennemført. Hvis flest har spillet ’nej’, bliver aktionen ikke gennemført. Du kan altså få indflydelse på, om en virkelig aktion gennemføres eller ikke. Du er nu en aktør på den store verdensscene. Du er ikke længere en passiv computerbruger, der bliver underholdt. Du agerer. Du er med til at bestemme. Aktionen er: Den 12. juni 2014 kl. 16.30 bliver en kunde, der er dokumenteret vantro, aflivet i en frisørsalon. Det sker, mens personen er ved at blive klippet. Vedkommende får sin hals skåret over med en barberkniv. Aktionen filmes og gøres tilgængelig for offentligheden som dokumentation af aktionens autenticitet og til skræk og advarsel for andre vantro i verden, der nu vil vide, at de ikke kan føle sig sikre nogen steder, hvis de fortsætter med at trodse Guds vilje. Vi rammer dem lige præcis der, hvor de føler sig mest trygge, så de ikke har mulighed for at gemme sig for Guds retfærdige straf. Spillet slutter 12/6 kl. 15.30. Vælg ja eller nej. Indbetal her.

Noah er pirret og udfordret. Han har aldrig set noget lignende i sin tid som efterforsker. Skal han spille spillet og undersøge, hvad der gemmer sig bagved? Hvad pokker. Det

er jo bare et realityspil. Han trykker 'ja', og indbetaler en dollar via sit kredittkort. Det er ikke dyrt at følge med. "Tak for dit engagement og din støtte. Det vil blive påskønnet på rette sted. Ønsker du at spille mere?" spørger spillet. Noah trykker 'nej', og skærmbilledet forsvinder straks. Han kan ikke finde det frem igen.

Det var mærkeligt, tænker Noah, men ryster ubehaget af sig. Han skal videre med Cicada-udfordringerne, så rapporten kan blive afsluttet for i dag og afleveret i aften kl. 20, når den grå bil indfinder sig på opsamlingsstedet. Det er alfa og omega, at han ikke kommer for sent.

Efter Noah har afleveret dagens rapport på et usb-stik til de to tavse mænd, som han af sikkerhedsgrunde ikke skal kende navnene på, indfinder den snigende tvivl sig igen. Han har ellers gjort alt, hvad han skulle på den rigtige måde. Han har skrevet sin rapport på den pc, som han har fået udleveret af kontaktofficeren. Det er en pc, som Noah kun må anvende til dette ene formål, og alle rapporter skal gemmes på de usb-stik, som PET har givet ham. Det er ligeledes en selvfølge, at pc'en ikke må tilsluttes internettet. Selve efterforskningsarbejdet foregår fra en anden computer, der er sikret med de bedste sikkerhedssystemer, bl.a. krypteringssoftware, som ikke findes i almindelig handel, men er udviklet af verdens førende forskningsenheder. Noahs eget institut er endnu ikke på leverandørlisten til PET og de andre efterretningstjenester. Men det vil ikke vare længe, hvis det står til professor Valentin. Det er hans ambition og erklærede mål at udvikle den mest sikre krypteringssoftware, som verden nogensinde har set. Noah og hans gruppe vil formentlig få en indirekte anerkendelse ud af dette, og dermed står mulighederne åbne for en karriere i de internationale kredse, hvor alle ifølge Valentin kender alle. De er godt på vej mod succes.

Men det er noget andet, der optager Noah, da han låser sig ind i sin lejlighed på Frederiksberg. Den ligger på

Forhåbningsholms Allé 7. Det er et dejligt centralt placeret kvarter, som Noah er helt fortrolig med. Hans barndomshjem ligger i samme gade, blot i den anden ende, lidt længere væk fra Gammel Kongevej, der fører ind til København city. Det har sine indlysende fordele, at der er under 200 meter til et varmt måltid mad, når det bliver for ensformigt med pizza og rugbrødsmadder. Noah er overrasket over sig selv. –Hvorfor spillede han på den makabre Moskva-joke? Helt ærligt, han havde sagt ja til at halalslagte en vantro frisørgæst. Kunne han ikke have ladet den madding ligge? Og hvordan i alverden kunne han være så uforsigtig at bruge sit eget private Visa-kort? Det kunne helt indlysende være en fælde, som nogen havde stillet op for ham for at teste hans personlige integritet. Var han i stand til at modstå en fristelse? Okay, inden han gik i seng i aften, måtte han have formuleret sit forsvar, hvis han blev konfronteret. Kunne han sætte den ind på kontoen for ung flab, der prøver grænser af. Eller var den overtrukket? Det var ikke umuligt, at hans foresatte forventede sig mere af ham, end at han gav efter for en simpel impuls, mens han var på job og ledte efter landets potentielt værste fjender, terroristerne.

Der var en ting mere, der plagede Noah. Hvorfor han havde sat sin dollar på 'ja'? Han kunne have spillet 'nej'. Hvem havde lavet denne test, og hvordan ville bagmændene kategorisere Noah Nellemanns handling?

Hvad sagde jeg? Der gik ikke en gang 36 timer, inden det første kampagneforslag indløb. Det kom som ventet fra et vesteuropæisk land, nemlig Island. En gruppe af syriensfarende jihadister fra Danmark, Norge og Sverige har planlagt en aktion ved Gay Pride i Reykjavik, hvor en af de to forreste vantro i optoget skal have sit hjerte gennemboret af en syl beklædt med det nye sorte flag for Islamisk Stat. Det er en simpel metode med et effektivt resultat. Det kræver ikke meget udstyr, og

derfor er det problemfrit at komme tæt på aktionen. Ingen vil studse over kameramanden, der formentlig vil stå skulder ved skulder med flere andre, der filmer optøget. Han skal filme to minutter inden aktionen for at sikre genkendelighed ved broadcasting. Der afsættes to personer til at bane vejen for manden med issylen, og den femte er aktionslederen, der sikrer operationens gennemførelse til aftalt tid. Det sker via almindelig kommunikation, hvor alle aktører anvender et bluetooth in ear-headset forbundet til mobilen.

Bekræftelsesord aftales i kodeform, så de ikke vækker negativ opmærksom blandt deltagerne. Selve aktionen varer få sekunder, når krigeren med issylen slår til. Dokumentation af effekten, når der udbræder panik, er estimeret til højst to et halvt minut inklusive de første sekunders kaos. Aktionen holder sig dermed inden for konceptets rammer. Der forventes at være både officielt og civilklædt politi i menneskemængden, hvilket kræver hurtig eksekvering. Sandsynlighed for pågribelse af hovedaktøren vurderes at være over middel, mellem 50 og 70 pct.. For de fire øvrige er sandsynligheden for pågribelse relativt lille, under 15 pct. vurderer kampagnelederen. Hovedaktøren er orienteret om kalkulen, indforstået med det og stolt over at være udvalgt. Hans mentale og fysiske tilstand holdes ved lige gennem daglig træning frem til kampagnetidspunktet, der er 12. september 2014.

Kapitel 5 - Dragerup 8. juni

Carl Otto Valentin så på huset i sivene, hvor han havde boet som dreng, og hvor den eneste beboer nu var hans tvillingesøster, der døgnet rundt var under opsyn af en hjælper, der sørgede for at hun kunne trække vejret, sugede slim ud af hendes luftrør med jævne mellemrum, gav hende mad, tog tøj af og på hende. Hans søster kunne intet fysisk foretage sig uden hjælp, bortset fra at skrive på sit mundtastatur. En opfindelse som hun først havde fået fornylig. Indtil da havde han ikke vidst, hvilken hjerneaktivitet hun var i besiddelse af. Med tastaturet var hun også blevet kommunikerende. Et menneske.

Carl Otto skruede ned for lyden til cd'en med White Snake, der havde fulgt ham i bilen lige fra lufthavnens parkeringskælder og hele vejen ud ad motorvejen til Dragerup. Tre kvarters musik er der på cd'en, hvilket svarer til køreturen fra enten lufthavnen eller hans lejlighed i Ørestaden – uden for myldretiden. Han slukkede bilens motor, rakte ud efter de røde håndmalede træsko, han havde taget med fra Amsterdam. Han begav sig op mod huset ad havegangen, hvor det løse grus knasede højlydt under hans nyligt indkøbte Prada'er. De bedste sko i verden. -Nu håber jeg min søster har opført sig pænt, medens jeg har været væk, smilte han for sig selv. Carl Otto trådte ind i entreen og opdagede med det samme, at der lugtede forkert. Der var ingen duft af æblekage, sådan som der ellers burde.

-Inger, kaldte han, så snart han havde åbnet døren.

-Jeg kommer, jeg kommer lød det oppefra. Inger trippede hurtigt ned af trappen, hendes øjne flakkede, medens hun

skiftevist så på Carl Otto og den falmede gulvløber. Hun vidste, hvad det handlede om.

-Inger hvor længe har du været her i huset? Han forventede ikke et svar. -Hvor er kagen? Jeg synes ikke, at jeg kan se nogen på skænken. -Har vi ændret på aftalen om, at der skal være friskbagt æblekage hver dag. Carl Otto havde en fast aftale med Charlotts plejere om, at de skulle sørge for, at den velkendte duft af æblekage fra barndomshjemmet skulle holdes ved lige for at holde minderne i hævd fra den gang Charlott og Carl-Otto havde deres lykkelige barndom her i huset, hvor en af de vigtigste og mest markante erindringer var modernens æblekage efter den traditionelle opskrift med masser af velduftende kanelsukker. Carl-Otto betalte af egen lomme for den ekstra service, da han udmærket var klar over, at æblekagebagning rakte langt ud over det kommunale serviceniveau. Men selv en omsorgsfuld og samvittighedsfuld sygehjælper kunne motiveres af en ekstraindtægt, som ikke blev opgivet til skattevæsenet, især når opgaven kunne løses inden for den normale arbejdstid. Lugten af æblekage var et must for huset i Dragerup. Husets kendetegn.

-Kunne det være muligt, at vi fik styr på de opgaver, vi har aftalt, og som jeg betaler dig for, Inger? Carl-Otto kiggede intenst på den kommunale sygehjælper, der langt fra var lige så interesseret i øjenkontakt. Hun nikkede stumt, men fremstammede så, at hun mente, at Charlott ikke kunne lide duften af æblekage.

-Jeg havde tænkt at tage det op med dig, men vidste ikke, at du kom på besøg i dag, så jeg var ikke forberedt, og derfor virker jeg så forvirret. Jeg skulle have talt med dig om det. Inger havde genvundet talens brug efter sin befippelse. -Charlott siger, at det i virkeligheden er dig, der er vild med æblekage-lugten, men at hun aldrig har kunnet lide den, heller ikke da I var børn. Men at hun ikke nænner at sige det til dig, fordi du

åbenbart har husket det anderledes. At du har troet, at I kunne lide de samme ting.

Carl-Otto svarede ikke. Han vidste ikke, hvad han skulle sige. I stedet for tog han trappen i fem hurtige spring og var så inde hos Charlott.

-Se hvad jeg har taget med hjem til dig fra Amsterdam. Carl Otto satte træskoene i fodenden på den store hospitals-seng, sendte Charlott et bredt smil, strøg hende let på kinden og spurgte, om der var noget nyt.

De efterhånden velkendte kliklyde bankede ud i rummet fra tastaturet i Charlotts overmund, betjent af den lille hårde piercing i tungen, som hun brugte til at styre tastaturet med. Hun skrev hurtigt og stort set fejlfrit. Han gad nok vide, hvor mange der kunne have lært sig det på den korte tid, som Charlott havde haft den nye teknologi til sin rådighed. Carl Otto kunne følge med på skærmen, hvad Charlotte fortalte. Et fantastisk kommunikationsfremskridt og et bevis på, at hans søsters hoved og hjerne ikke fejlede noget, selvom hun var to-talt lammet fra den øverste halshvirvel og nedefter.

-Kommunen har skrevet. De vil tage dispensationen op til behandling i kommunalbestyrelsen igen, stod der på skærmen. Charlott så nervøs ud. Det gjorde hun altid, når kommunen sendte breve. De handlede altid om hendes bolig.

Huset skød ud gennem sivene i bunden af den lille naturlige lagune, som Roskilde Fjords strømme havde dannet gennem årtusinder lige her i Dragerup. Charlotts og Carl Ottos far, Arne Valentin, havde via sine gode forbindelser til byens spidser købt grunden af kommunen, selv om den ikke var godkendt til hverken beboelse eller erhverv. Det havde basalt set været en sump, eller i hvert fald et følsomt vådområde. Men Arne Valentin havde en drøm om at udvikle en helt ny type beboelse i områder tæt på vand. Han så det som en mægtig ekspansion af Danmarks areal, hvis man kunne bygge boliger og hoteller direkte i vandkanten ved fjorde og strande. Danmark havde

en kystlinje på 7.300 km i alt. Motivet var dobbelt. Dels kunne han sikre sig en god kapital ved at få udbredt sin særlige byggemetode inspireret af byggekunsten i Venedig og Amsterdam, og dels ville han sikre sig et eftermæle, som selv hans kone og hendes familie ikke ville kunne hamle op med. Det ville blive hans tids anlægsarbejde, som ville blive på niveau med de store jernbaneanlæg i Norge, USA og Afrika, som hans egen far havde haft som sit forbillede, og som vel var den egentlige årsag til, at Arne havde specialiseret sig i jernbanedrift. I et lille land hvor det var knap så grandios at lægge skinner som i Norges ufremkommelige fjelde og på det ukendte afrikanske kontinent. Arnes kone havde altid følt sig socialt hævet over sin mand, der ikke var født til penge og position som sin kone, der kom fra proprietærgården Dragerupgaard, en af de fineste i det lille lokalområde. Arne Valentin havde været nødt til at slide sig igennem ingeniørstudiet og bagefter arbejde hårdt både på sin arbejdsplads i Banestyrelsen og i lokalsamfundet med at gnubbe albuer med sognerådets medlemmer, loge-brødrene og andre spidser i det lille lukkede samfund.

Grunden var ikke tilfældigt udvalgt. Den lå et lille sten-kast fra Dragerupgaard og ville blive et vidnesbyrd om, at det han kunne skabe ville overstråle alt inden for miles omkreds. Det ville være lige præcis her, at hele verden ville kunne se, at Arne Valentins nye revolutionerende byggeteknik var grundlagt. Den byggestil, som skulle brede sig langs de danske kyster med pragtboliger og luksushoteller, som alverdens turister ville valfarte til. Den nye luksusturisme ville blive et guldæg for Danmark, og han, Arne Valentin, ville blive anerkendt som dens visionære ophavsmand. En bedrift der ville ligge på niveau med jernbanepionerernes indsats i starten af 1900-tallet.

For selv om det tekniske ansvar for det danske jernbanelanlæg var en værdig opgave, som Carl Otto Valentins far var stolt over at stå i spidsen for, var det ikke det samme som at udvikle en ny sektor. Jernbanen var blevet en driftsopgave, og Arne

Valentin var i sine egne øjne ikke skabt til at varetage det, som andre havde udtænkt og udviklet. Han var ikke en driftsperson i sine egne øjne. Han ville skabe historie. Derfor havde han sat sig grundigt ind i den venetianske byggestil og orienteret sig om, hvordan man byggede i Amsterdam med henblik på at bygge på stolper i vandområder af forskellig beskaffenhed.

Han var klar over, at fjordområderne var nemmere at bygge i end i vandkanten ved Vesterhavet og de øvrige havkyster. Derfor havde han valgt at øve sig med sit eget nyopførte hus i Dragerup ved Roskilde Fjord, hvorefter han ville udbrede sin unikke teknik til kommercielle formål, der ville give Danmark en ny profil og en øget indtægtskilde. Landet ville blive større, helt bogstaveligt. Det ulovligt opførte hus i Dragerup blev dog det eneste, der nåede at se dagens lys, inden han sammen med sin kone blev udsat for et tragisk trafikuheld, der kostede dem begge livet, og som gjorde Charlott invalid. Han kørte en vinteraften ind i en betonklods, der havde forskubbet sig ud på kørebanen, da de var på vej til København. Kommunen havde fastholdt sin uskyld, med påstand om det måtte være unge bøllers hærværk eller ubetænksomme drengestreger. For at dysse tragedien ned havde den siddende kommunalbestyrelse med borgmesteren i spidsen givet dispensation på ubestemt tid. Det kunne hurtigt blive en særdeles varm kartoffel, hvis en lammet pige blev sat på gaden af kommunen, når hendes forældrenes død kunne forbindes til et kommunalt vejprojekt, der var mangelfuldt afspærret.

Carl Otto og Charlott var kun 15 år, da ulykken ramte. Siden havde kommunen og andre myndigheder set igennem fingre med, at Charlott havde boet i huset uden de fornødne godkendelser. I starten var der ikke nogen, som nænnede at påtale den manglende byggetilladelse. Forældrenes venner fra logen og sognerådet havde sikret status quo, og beboerne i området havde kun koncentreret sig om, hvor rørende det var, at tvillingebroren og mormoren fra Dragerupgaard havde sørget

for den multihandicappede Charlott uden at bede om hjælp udefra. Det var først, da Charlott blev myndig, og mormoren svagelig, at familien havde ansøgt om kommunal hjælp. Siden da havde seks personer på skiftehold været beskæftiget med at passe på Charlott. Men efterhånden som tiden var gået, og sognerådet var blevet til et byråd, der hørte sammen med den større by Holbæk, begyndte man at høre røster, som ønskede lovliggørelse af forholdene. For nogen havde det muligvis sammenhæng med det forhold, at husets nærmeste nabo var golfklubben, som havde store udbygningsplaner og derfor hverken ønskede sig en ulovlig bygning som nabo eller en forhindring for at kunne udbygge parkeringsarealet i takt med, at golfbanen skulle udvides og flere medlemmer måtte forventes at melde sig ind i den sportsgren, som åbenbart tiltrak stadig flere mennesker, der elskede frisk luft og tilsyneladende snildt kunne finde tid til et slag golf på fire-fem timer i deres ellers uoverskueligt stressede hverdag.

Carl Otto havde ikke specielt meget til overs for sin fars fantasterier om at blive udødeliggjort som byggematador i vandkanten. Han havde kun alt for godt husket, at hele hans barndom havde handlet om hans fars projekt og hans mors tilbagelænedede snobberi og rynken på næsen af alt nyt og anderledes. Hun havde haft blikket rettet stift mod fortiden. Det havde betydet, at han skulle tilbringe alle sine ferier i Venedig, så hans far kunne studere piloteringer og stolper i vand, mens han og hans søster kiggede på de samme venetianske masker år efter år i souvenirbutikkerne. Hans mor havde mest migræne og blev på hotelværelset. Ikke en gang en knallert måtte han få af sin sygeligt selviske far, der brugte alle familiens penge på sine egne projekter og sit eget omdømme. Carl Otto huskede kun alt for godt, hvor pinligt det i drengeårene havde været, at han ikke havde en krone mere på lommen end de andre drenge. Ikke en gang det undte hans far ham, selv om deres familie var den mest velhavende i hele byen med farens gode indtægt

og morens arv af gamle rigelige penge. Men hans far fik, mens han levede, skabt respekt omkring sin egen person i lokalområdet, og derfor var Carl Otto i tvivl, om det nogensinde kom for hans ører, at deres hus i folkemunde gik under betegnelsen arnestedet. Carl Otto smilede ved tanken om den overdrevne respekt, man for 25-30 år udviste over for dem, der var lidt ved musikken, når man sammenlignede med Carl Ottos studerende, der ikke gjorde sig særlig meget umage med, at hans kælenavne eller øgenavne blev holdt skjult.

Carl Otto havde kæmpet for at beholde huset og sin tvillingesøsters bolig. Det var det eneste sted, hun ønskede at være, så det var ikke så få gange, at Carl Otto var troppet op på borgmesterkontoret for at huske de skiftende borgmestre på sagens rette sammenhæng eller på at overtale redaktøren af lokalavisen til at repetere historien om den stakkels pige, der boede i sit barndomshjem, hvor det eneste hun havde tilbage var minderne om sin lykkelige barndom og udsigten over fjorden. Det var hendes trøst. Og så selvfølgelig det ugentlige besøg fra hendes tvillingebror. Mormoren var borte for længe siden, og morfaren det samme, men ham havde de nu aldrig set meget til, så det gjorde ikke den store forskel, om han var i live eller ej.

I de seneste år var der med jævne mellemrum dukket breve op fra kommunens tekniske afdeling, hvor der blev spurgt til, hvornår lodsejerne Charlott Valentin og Carl Otto Valentin, som ejede huset i fællesskab, havde tænkt sig at få bragt tilladelserne til huset i orden. Nogle gange ignorerede Carl Otto henvendelsen, andre gange skældte og smældte han over for afsenderen eller tog det til højest mulige sted i kommunen for at vinde tid og sympati. Og for at sætte en embedsmand på plads.

-Jeg ringer til kommunen i morgen i deres åbningstid, sagde Carl Otto og forsikrede sin søster om, at hun ikke behøvede spekulere mere på det.

-Men der er ikke gået nær så lang tid som sidst, de skrev,

klikkede Charlott ind på skærmen, fortsat uden stavfejl. –Det må betyde noget, fortsatte Charlott sin bekymring. –De vil have, at vi flytter. Hvad skal vi gøre?

-Skal vi ikke hellere tale om, hvordan det går med lægen, der vil hjælpe dig til mere bevægelse og til at tale?

Klik, klik ... -Han var her i går og kiggede på mig.

-Det vidste jeg ikke. Har du selv aftalt det med ham? Jeg troede først, han skulle komme i næste uge.

-Han havde taget fejl af tidspunktet. Han er flink. Og dygtig, skrev Charlott. –Han tror, at han kan få mig til at tale.

-Fantastisk. Men du er ellers skrap til at skrive. Der er ikke en eneste stavfejl.

-Men jeg vil også gerne tale. Jeg vil kunne skrive, høre og tale.

Carl Otto noterede sig, at hoveddøren smækkede som tegn på, at dagvagten var gået hjem. Det betød, at der kun var en person i huset udover Charlott og ham selv. Han bestemte sig derfor til, at det var det rette tidspunkt at få pakket indholdet af kufferten ud og ekspederet ud i fjorden. Han skulle bruge robåden, der altid stod tøjret fast til en af husets bærende stolper. Carl Otto rejste sig og gik nedenunder, hvor han bad aftenvagten om at køre et ærinde, så han kunne operere i fred. Kufferten stod i garagen, hvor han havde efterladt den sidst. Carl Otto skubbede den hurtigt ned i den anden ende af garagen og hen til den dør, der vender ud mod fjorden. Det var ikke helt let at få den stive krop ned i hønsenettet, men det lykkedes ved blive i samme positur, som han havde i kufferten, det ville sige nærmest i fosterstilling. Samme vej kom de ti brosten han havde købt i byggemarkedet på vejen op til Dragerup. Han havde taget sine forsigtige forholdsregler ved at købe hønsenettet et andet sted og på en anden dag. For alle tilfældes skyld. De to varer købt samtidig kunne virke pudsigt, men hver for sig ville det ikke få en eneste ekspedient eller kassemedarbejder til at rynke så meget som et bryn. Carl Otto holdt af at planlægge.

Han havde gennem livet lært, at det var den bedste metode til at nå sine mål.

Turen ud i robåden varede ikke længe. Han roede tyve minutter ud forbi fiskernes ruser, indtil han var så tilpas langt fra land, at ingen kunne se, at han lempede høsenettet med Aakils afsjælede legeme ud af robåden og ned i det blå dyb. Der ville ikke gå mange dage, inden fiskene havde spist sig så mætte i den nye fødekilde, at det ville blive særdeles vanskeligt at afgøre identiteten på nettets indhold. Aakil havde udtjent sit formål, da han afleverede sin mesterlige algoritme til bedømmelse. Carl Otto var ikke sikker på, om Aakil selv havde nået at indse, hvor stort et gennembrud han havde skabt, men det ville være alt for risikabelt at lade ham fortsætte i gruppen. Det var den bedste løsning at tage ham ud af cirkulation på lige præcis det tidspunkt, hvor han havde udført sin mission.

Carl Otto vendte båden og sejlede ind mod huset igen. Hundeluftere og andre på slentretur i området omkring Dragerupvej og golfklubben, der var Charlotts nærmeste nabo, ville konstatere, at Charlotts bror havde været på en rask aftenur ude på den stille fjord for at få et fortjent afbræk fra det krævende samvær med tvillingesøsteren. Og samtidig takkede de deres gud og skaber for, at de ikke havde lidt en lige så krank skæbne som den stakkels Carl Otto, der som stor dreng havde mistet begge sine forældre i en bilulykke og nu kun havde en multihandikappet tvillingesøster tilbage.

Hjemme i Ørestaden skænkede Carl Otto sig en cognac og smed benene op på den arkitekttegnede fodskammel, inden han tændte sin computer. Han konstaterede straks, at der var kommet mange aldeles glimrende aktioner ind efter blot to døgn. Det vidnede om det latente behov for en koordineret og markant indsats. At verden havde ventet på en stor og gennemtænkt kampagne, der kan skabe de nødvendige varige

forandringer. Især er det positivt med så mange aktioner fra byer uden for hovedstæderne. Det beviser, at vi ikke kun er et hovedstadsfænomen. Dog er det nødvendigt, at de allerstørste og vigtigste bycentre også bliver aktiveret. Det må jeg vende med regionsagenterne. De ti første aktioner bliver organiseret sådan, at vi lægger ud i Reykjavik, Island, hvor frontfiguren i Gay Pride forsynes med issyl i hjertet. Det sker den 12. september. Derefter følger aktionen i Marseilles, Frankrig med to børn, der føres ud af en jødisk børnehave og kastes fra en motorvejsbro ned foran de hurtigt kørende biler. Den tredje aktion finder sted i Moskva, Rusland, hvor en vantro frisørkunde får skilt sit hoved fra kroppen. I Amsterdam, Holland, bliver en pige fra et gymnasium i uanstændigt outfit elimineret med krumsabel. I Brighton, England bliver en bil kørt ind i gruppe af unge på fire til seks personer, mens de venter på skolebussen. San Fransisco, USA, byder ind med en aktion på en skønhedssalon for hunde, hvor en hundefrisør aflives, hvorefter hundene i salonen hugges ned én efter én. Fra Hamburg, Tyskland, lyder budet, at deltagere på havnerundfart stikkes med kniv i halsregionen af to personer, der skal ramme tre personer hver i løbet af to minutter, med så stor fordeling på båden som muligt. Fra Århus, Danmark, foreslår en gruppe, at en kvindelig arabisk popsanger rammes definitivt af Guds vrede under en koncert. Den foreløbigt næstsidste aktion er fra Denpasar, Bali, hvor to tilfældige personer tages ud af køen til checkin, hvorefter de halshugges på bagagebåndet ved siden af checkin-skranken. Den sidste aktion foregår i Kiev, Ukraine, hvor en ortodoks præst sendes til himmels under søndagsgudstjenesten ved hjælp af en håndgranat, der indføres i hans mund og detoneres; symbolikken er tydelig for alle: Der er sat en stopper for forkyndelsen af det kristne budskab.